

THEA ZOETEMAN-
MEULSTEE

Nieuw
Roman *begin*

Thea Zoeteman-Meulstee

Nieuw begin

CITER REEKS

ISBN 9789401908788
ISBN e-book 9789401908795
NUR 344

© 2017 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Bianca trekt de deur van haar flat achter zich dicht en doet meteen haar schoenen uit. Ze lijken wel aan haar voeten te branden! Poeh, wat een lange dag was het vandaag. Eerst werken van halfacht tot vier uur en daarna nog het winkelcentrum in om de benodigde boodschappen te halen. Daarbij had ze ook nog wat nieuwe kleren nodig, en ze is leuk geslaagd. Met voldoening kijkt ze naar de volle tas die ze in haar hand heeft. Het is niet voor niets geweest, maar nu is ze toch blij dat ze haar benen strekken kan.

Ze voelt haar maag knorren en dorst heeft ze ook. Daar eerst maar iets aan doen. Snel legt ze de tas in een stoel en ze verdwijnt in het keukentje dat eigenlijk te klein is voor twee personen.

Ze deelt de flat samen met haar vriendin Simone, die ze heeft leren kennen op het voortgezet onderwijs. Na een opleiding in de verpleging hebben ze gelijktijdig het diploma behaald. Nu hebben ze allebei een leuke baan in het ziekenhuis.

Haar vader had meteen voorgesteld om naar een flat uit te kijken.

‘Met die wisselende diensten vinden ma en ik het maar niets dat je ’s avonds laat over straat moet. Je kunt beter vlak bij het ziekenhuis gaan wonen en in de dagen dat je vrij bent, kom je gewoon naar huis.’

Simone was meteen enthousiast toen zij het haar vertelde.

‘Kunnen we niet samen ergens gaan wonen?’ had ze voorgesteld. ‘Ik vind het ook fijn om op mezelf te gaan en dat scheelt meteen in de kosten.’

Uiteindelijk kwamen ze op deze driekamerflat terecht, tegenover het ziekenhuis. Ze hoeven alleen maar de weg over te steken. Het kon niet mooier. Opmerkingen zoals: ‘Dan woon je boven op je werk,’ had Bianca naast zich neergelegd.

Ze heeft het hier naar haar zin. Ze heeft een eigen plekje, en als ze niet aan haar werk wil denken, dan denkt ze er ook niet aan. Bovendien kijkt ze vanuit de woonkamer precies de andere kant op. Een doorgaande weg met huizen en een stukje verderop winkels. Alleen vanuit het keukenraam kan ze het ziekenhuis zien.

Ze heeft ondertussen voor zichzelf iets te drinken ingeschonken.

Voor straks heeft ze een eenvoudige maaltijd die ze alleen maar hoeft op te warmen. Simone heeft een late dienst, dus ze heeft de avond voor zichzelf.

Bij de bieb heeft ze enkele mooie boeken gehaald, vervelen hoeft ze zich niet.

Tevreden hangt ze even later haar nieuwe kleren uit. Enkele leuke bloesjes, een strak rokje en een jasje. Ze is benieuwd wat Simone ervan vindt.

Dromerig staat ze even later voor het raam. Het is al goed te merken dat de dagen langer gaan worden. Het is inmiddels februari. Nog enkele maanden, dan begint het voorjaar. Daar houdt ze zo van.

Morgen moet ze werken en dan is ze het weekend vrij. Lekker naar huis! Ze verlangt ernaar om haar familie weer te zien. Als ze tijd genoeg heeft, knoopt ze er een bezoekje aan vast naar een van de twee getrouwde zussen. Als het lukt naar allebei.

Martine heeft twee dochttertjes: Thessa van twee, en Naomi is nog maar vier maanden. Jozanneke verwacht over enkele weken haar eerste kindje. Het is zo leuk, dat kleine spul! Bianca geniet er iedere keer van als ze er komt.

Ze zal Simone weer eens meevragen. Ze heeft die twee kleintjes van Martine al heel lang niet gezien. Dit weekend gaat het niet lukken, omdat Simone naar haar moeder zal gaan die jarig is. Maar de volgende keer gaat ze met haar mee. Wie weet, misschien is dan ook de kleine van Jozanneke en Jouke geboren!

Vrijdagmiddag om vier uur is ze klaar. Ze stapt gelijktijdig met Simone binnen en ze is blij dat ze haar vriendin nog even kan zien en spreken.

‘Jammer, Siem, dat je dit weekend niet mee kunt. Maar ik snap natuurlijk dat je naar de verjaardag van je moeder wilt.’

Simone schuift haar tas in de hoek van het kleine gangetje en haar jas hangt ze achteloos aan een haakje. Ze haalt haar schouders op.

‘Maak je niet druk. Wat in het vat zit, verzuurt niet.’

‘Het komt weinig uit dat we gelijktijdig vrij zijn,’ gaat Bianca verder. ‘Maar de eerstvolgende keer...’

Ze krijgt geen antwoord. Simone heeft haar rug naar haar toe

gedraaid en verdwijnt in de keuken. ‘Lust je nog een bakje koffie voor je weggaat?’

‘Ja, dat kan wel. Met een halfuur ben ik thuis, als de bus niet te laat is.’

‘De bus is nooit te laat.’

Bianca is ook de keuken binnengelopen. Ze kijkt haar vriendin van opzij aan. Het valt haar op dat ze ongewoon bleek ziet en randen onder haar ogen heeft.

‘Siem... voel jij je wel goed?’

Simone spoelt juist de koffiepot onder de kraan om en houdt haar ogen er strak op gericht.

‘Nee. Ik voel me niet zo lekker. Ik denk een griep. Het heerst op de afdeling.’

‘Dan kun je beter thuisblijven,’ zegt Bianca geschrokken.

‘Dat zou ik het liefst willen,’ antwoordt Simone, terwijl ze water in het koffiezetapparaat schenkt. ‘Ik heb besloten toch te gaan.’

‘Maar waarom?’

Ze krijgt geen antwoord en Bianca loopt in gedachten de kamer binnen.

Ze wonen hier nu inmiddels alweer twee jaar. Vanaf het begin dat ze hier samen met haar vriendin woont, is het haar al opgevallen dat Simone zo weinig naar huis gaat.

Ze is in het eerste jaar van hun middelbareschoolperiode twee keer bij Simone thuis geweest. De sfeer was daar niet prettig. Ze merkte aan Simone dat die het niet fijn vond als zij bij haar kwam. Ze is er na die twee keren ook nooit meer geweest. Simone praat nooit over thuis. Ook niet nadat zij, Bianca, ernaar gevraagd had. Het enige wat Bianca weet, is dat haar vader is verongelukt toen ze nog maar acht jaar was. Haar moeder is twee jaar later hertrouwd en toen scheen de narigheid begonnen te zijn. Simone kon niet met haar stiefvader opschieten. Het scheen een harde man te zijn die niets om haar gaf.

Bianca heeft hem beide keren kort gezien, maar lang genoeg om een negatief beeld van hem te krijgen. Hij had iets waarbij ze zich totaal niet op haar gemak voelde. Zijn houding, de blik in zijn ogen, de manier waarop hij sprak maakte dat ze op haar hoede was. Wat er

precies mis was met die man kon ze ook niet zeggen. Het voelde gewoon niet goed. Toen Simone aan haar voorstelde om samen een flat te huren, leek dat voor haar vriendin een bevrijding om eindelijk aan haar ouderlijk huis te kunnen ontsnappen. Soms wenste Bianca dat ze meer wist, dan zou ze Simone misschien kunnen helpen. Ze is echter niet van plan om bij haar vriendin aan te blijven dringen. Daar forceert ze hun vriendschap misschien mee. Ze moet er niet aan denken om Simone als vriendin kwijt te raken.

‘Ik was liever met jou meegegaan,’ zegt Simone als ze even later met de koffie de kamer binnenkomt.

Bianca weet niet goed wat ze hierop moet antwoorden. Simone voelt het als een verplichting om naar haar moeders verjaardag te gaan, maar vanwege haar stiefvader komt ze liever niet meer thuis. Een moeilijke situatie.

‘Het spijt me voor je,’ zegt ze dan zacht. ‘Je hebt nu een geldig excuus om niet naar de verjaardag van je moeder te gaan. Al wil ik natuurlijk niet tussen jouw moeder en jou in gaan staan. Maar als je echt griep hebt, kun je beter je bed in duiken.’

Simone schudt haar hoofd. ‘Nee, want dan moet ik een andere keer. Ik neem straks een paracetamol en dan gaat het wel.’

Bianca kijkt haar vriendin nog eens onderzoekend aan. Een andere keer... Verder geeft Simone er geen uitleg aan, maar Bianca kan haar conclusies eruit trekken. Op de verjaardag van haar moeder zal er ongetwijfeld meer bezoek komen. Op die manier hoeft ze weinig contact te hebben met haar stiefvader. Als ze een andere keer gaat, is ze meer op die man aangewezen en dat wil ze natuurlijk niet. Ze snapt het helemaal.

‘Zullen we onze dienstroosters naast elkaar leggen?’ stelt Bianca voor. ‘Dan kunnen we kijken wanneer jij met me mee kunt naar huis.’

Simone staat meteen op om dat van haar te pakken, en even later vergelijken ze samen. Het blijkt dat pas over drie weken hun weekenden samenvallen.

‘Zullen we het daar dan op houden?’ vraagt Bianca. ‘En dan blijf je meteen het hele weekend.’

‘Dat moeten je ouders ook goedvinden.’

‘Die vinden het goed. Iedereen is bij hen welkom.’

Ze kijkt naar Simone. Ze is lang en slank en heeft prachtig half-lang, blond haar dat in soepele, speelse krullen om haar gezicht valt. Verder heel mooie, blauwe ogen en een prachtig gebit. Ze is knap. Als ze zichzelf vergelijkt met Simone, moet zij wel in de min vallen: kort, een beetje mollig. Haar ogen zijn lang niet zo mooi blauw als die van Simone. Haar neus is te groot en haar tanden moesten jarenlang door een beugel bedwongen worden. Ze staan aardig recht, maar ze zijn niet zo mooi als die van haar vriendin. Alleen het haar lijkt een beetje op dat van Simone. Ook blond en krullen.

Simone praat dwars door haar gedachten heen. ‘Wanneer is je zus uitgerekend?’

‘Over twee weken. Dus als je over drie weken meegaat, zullen we daar ook heen gaan. Je treft het!’

‘Misschien is ze wel over tijd.’

‘Dat is niet te hopen voor haar. Ik denk het niet, hoor! Jojanneke is altijd in alles een pietje-precies geweest, dus zal ze nu ook wel op de uitgerekende datum bevallen.’

Simone schiet in de lach. Voor even lijkt het de ziekelijke, bleke indruk weg te vegen. ‘Alsof je dat voor het zeggen hebt.’

‘Je zult zien dat ik gelijk krijg. Maar nu ga ik, Siem. Anders vind ik thuis de hond in de pot. En mijn moeder kookt heerlijk. Dat wil ik niet missen!’

Even later zwaait Simone haar vanachter het raam na. Bianca zwaait terug. Ze kan het niet helpen dat ze haar vriendin opeens wat eenzaam vindt.

De bus komt er juist aan als ze naar de halte loopt. Het zal toch wel heerlijk zijn als ze zelf een auto had en kon gaan wanneer en waar ze maar wilde. Sinds kort heeft ze rijlessen genomen. Voordat het zover is dat ze examen mag rijden, zal ze echter nog even geduld op moeten brengen. Ze had al eerder willen lessen, maar vond het te duur. De opleiding en de huur slokten veel van haar inkomen op. Eerst haar diploma en dan lessen. Zo is het dus ook gebeurd.

Bij de laatste halte moet ze uitstappen, dan is het nog maar vijf minuten lopen voordat ze thuis is. Het is wel lekker even de buitenlucht in te kunnen ademen na een dag ziekenhuis.

Het is mooi weer en de lucht is strakblauw. Alsof het al lente is, in plaats van februari.

Eenmaal bij huis loopt ze zoals gewoonlijk achterom. Ze glimlacht als ze haar moeder in de keuken hoort zingen. Het bovenraampje staat open en er komt een beetje damp naar buiten ondanks de goede afzuigkap. Moeder is in haar element achter de pannen!

‘Ha, mam. Hier ben ik weer,’ zegt ze vrolijk als ze de deur opent.

Haar moeder kijkt blij verrast op als ze haar dochter ziet. ‘Ha, Bianca! Fijn dat je er al bent.’

Haar moeder staat in haar vertrouwde bloemetjesschort het vlees om te draaien. Bianca kan dat schort ongeveer wel dromen. Roze en witte rozen op een achtergrond van groene blaadjes. Een fleurig ding waar ze haar moeder in de keuken in uittekenen kan.

‘Hoe is het hier?’ vraagt Bianca, terwijl ze haar jas uittrekt en aan de kapstok hangt. ‘Nog geen nieuws over Jojanneke?’

Moeder lacht en draait het gas laag. ‘Nee, dat zou je wel willen, hè? Ik ook wel, hoor. Dat geef ik eerlijk toe. Ik vind het altijd weer reuze spannend zo vlak voor de bevalling. Als alles maar goed gaat.’

‘Natuurlijk gaat het goed,’ zegt Bianca optimistisch. ‘Jojanneke draait haar hand er niet voor om. Die is jarenlang kraamverzorgster geweest en heeft bij heel wat bevallingen gestaan.’

‘Dat is nog geen garantie dat het bij jezelf goed zal gaan,’ is moeder van mening. ‘Het is geen kleinigheid, hoor!’

‘En zeker niet als het een van uw dochters aangaat, hè mamsie?’ Ze geeft haar moeder een speelse por in haar zij en haar moeder schudt haar hoofd.

‘Wacht maar,’ zegt ze. ‘Wacht maar totdat jij zover bent. Dan praat je net zoals ik.’

‘Wanneer? Als ik zelf moet bevallen of als ik een dochter heb die moet bevallen?’ Bianca proest het opeens uit. ‘Zo ver denk ik nog niet, hoor! Er is zelfs nog geen man aan de horizon.’

Moeder glimlacht. ‘Wat niet is, kan zomaar komen. En ik heb ook eens zo staan lachen zoals jij. Het idee: oma te zijn. En nu ben ik het. Bijna voor de derde keer.’

Bianca slaat een arm om haar moeder heen. ‘En wat voor een oma...’

‘Schiet op jij,’ lacht moeder. ‘Ga de tafel voor me dekken.’

Niet veel later komt Bianca’s vader thuis. Ze voelt zich meteen weer de jongste dochter die zich mag warmen in de zorgzame en liefdevolle sfeer van haar ouders. Dan denkt ze aan Simone. Wat een verschil met haar! Het zou fijn zijn als haar vriendin eens alles aan haar vertelde. Hoe ze haar jeugd jaren heeft doorgebracht. Ja, Bianca weet het: liefdeloos. Althans, haar stiefvader gaf haar geen grein liefde. Dat is eigenlijk het enige wat ze van Simones thuissituatie weet. Gelukkig had ze haar moeder nog.

‘Wat zit jij te peinzen?’ vraagt haar vader.

Bianca slikt haastig een stukje vlees door. ‘Over Simone,’ vertelt ze. ‘Vinden jullie het goed als ze over drie weken het weekend met mij mee hierheen komt? Eerder kan niet omdat onze dienstroosters niet gelijklopen. Over drie weken zijn we allebei het weekend vrij.’

‘Natuurlijk is dat goed,’ zegt moeder meteen. ‘Het is al veel te lang geleden dat we haar gezien hebben. Gaat het goed met Simone?’

Bianca vergeet verder te eten. ‘Ze is vandaag naar de verjaardag van haar moeder. Ze had beter thuis kunnen blijven, want waarschijnlijk heeft ze een griep onder de leden. Op de afdelingen heerst griep.’

‘Dat zou inderdaad verstandig zijn, ja,’ knikt vader. ‘Is ze toch gegaan?’

Bianca knikt. ‘Ze zou een paracetamol innemen en naar die verjaardag gaan. Anders moet ze een keer apart.’

‘Dat hoeft toch geen opgave te zijn?’ vindt moeder. ‘Het is toch altijd fijn om naar je ouders te kunnen gaan?’

Bianca knikt maar wat en geeft verder geen antwoord. Haar ouders weten nog minder van de achtergrond van Simone dan dat zij weet. Alleen dat Simones vader jong gestorven is en dat ze een stiefvader heeft. Bianca is niet van plan om haar ouders wijzer te maken over het weinige dat ze van haar vriendin weet.

‘Fijn dat jullie het meteen goedvinden. Simone vroeg zich namelijk af of ze zomaar mee kon komen.’

‘Wat een onzin,’ vindt vader. ‘Iedereen is hier altijd welkom geweest. Dus Simone ook.’

‘Het zal ermee te maken hebben dat het bij haar thuis anders is dan

hier. Enig kind en er mocht nooit zo veel.'

'Dat is triest voor het meisje,' vindt moeder peinzend. 'Als ze het hier goed naar haar zin heeft, neem je haar toch vaker mee?'

Bianca glimlacht warm naar haar moeder. Dit zou Simone eens moeten horen. Of misschien toch niet. Waarschijnlijk doet het grote verschil tussen hun twee ouderlijke huizen haar pijn.

Die avond gaat Bianca op de fiets naar Jojanneke. Ze is benieuwd hoe het met haar is. Al hebben ze elkaar via app en telefoon gesproken, het is alweer twee weken geleden dat ze elkaar hebben gezien. Ze heeft altijd goed met Jojanneke op kunnen schieten. Ook met haar oudste zus Martine. Toch heeft het leeftijdsverschil veel gedaan. Martine staat wat leeftijd betreft veel verder weg dan Jojanneke. Ze denkt terug aan de gezellige tijd die ze regelmatig met Jojanneke heeft gedeeld op het erf van de vrienden van haar zus: Marten en Amanda. Een gezellig stel met een boerderij waar altijd wat te beleven viel. Jojanneke heeft een poos in het huisje op hun erf gewoond. Daar heeft ze Jouke, de veerarts, leren kennen, met wie ze nu alweer ruim een jaar gelukkig is getrouwd.

Jojanneke woont niet ver bij haar ouderlijk huis vandaan. Het is tien minuten fietsen.

Nieuwsgierig kijkt Bianca naar de ramen. Het zou natuurlijk kunnen dat ze er geen van beiden zijn. Of Jojanneke ligt inmiddels te bevallen. Ze giechelt. In dat geval is ze zo weer weg.

Ze zet haar fiets achterom en merkt daarna dat de keukendeur gewoon open is. Ze loopt door alsof ze er thuis is en dat voelt eigenlijk ook wel een beetje zo. Ze vindt haar zus in de kamer met een schattig breiwerkje in haar handen.

'Jojan, waar ben je nu weer mee bezig? O, wat een schattig vestje! Goed dat je wit gekozen hebt. Dat kan een jongen en een meisje aan.'

Jojanneke kijkt op en lacht naar haar jongste zusje. 'Ook goeien-dag, Bianca! En ja, ik wil dit snel afhebben voordat de baby komt.'

Ze houdt het omhoog en Bianca is weg van het patroontje.

'Het is een schatje,' zegt ze. 'Kan ik zoiets ook niet maken?'

'Ik zou niet weten waarom niet,' antwoordt Jojanneke. 'Breien is niet moeilijk. Je hebt dat toch weleens meer gedaan?'

Bianca snuift. ‘Jawel,’ zegt ze achteloos. ‘Een poppendeken in opdracht van school. Echt zoiets doms.’

‘Dom of niet, je hebt inmiddels de kunst van het breien onder de knie,’ vindt haar zus. ‘En als je dat eenmaal kunt, kan je dit ook maken.’

‘Dat weet ik niet, hoor,’ zegt Bianca aarzelend. ‘Die kabeltjes lijken me veel te ingewikkeld. En dan die mouwtjes... Maar zeg, hoe gaat het eigenlijk met jou? Nog geen weeën?’

Jojanneke schiet in de lach en legt het breiwerkje opzij. ‘Als dat zo was, had ik je meteen weer weggestuurd, zusje! Het duurt nog twee weken en dat kan gerust uitlopen tot vier weken.’

‘Onzin,’ vindt Bianca. ‘Jij bent altijd met alles zo precies. Let op: de baby komt op de uitgerekende datum.’

Jojanneke kijkt Bianca spottend aan. ‘Ik ben benieuwd of je voorspelling uitkomt. Het gebeurt maar zelden dat baby’s op de uitgerekende datum komen. We zullen het rustig afwachten.’

Ze schuift met haar zware lichaam uit de stoel, maar Bianca duwt haar zus onverbiddeijk weer terug.

‘Ik weet niet wat je van plan bent, maar nu ben ik er. Zal ik iets te drinken voor ons inschenken?’

Jojanneke knikt en leunt weer ontspannen terug in haar stoel.

‘Toch heerlijk om een jonger zusje te hebben dat graag komt,’ plaagt ze.

Bianca lacht. ‘Als de baby er is, zul je nog meer last van me hebben. Dan kom ik hier niet meer weg.’

Als ze in de keuken bezig is iets in te schenken, stapt Jouke binnen.

‘Ha schoonzusje,’ zegt hij spontaan. ‘Je hebt dus een vrij weekend. Gezellig voor Jo.’

‘En voor jou ook, hoop ik?’ Ze kijkt haar zwager vanuit haar ooghoeken schuin aan.

‘Tja, dat is nog iets bedenkelijks natuurlijk,’ plaagt hij. ‘Eén man tussen twee vrouwen is eigenlijk geen partij...’

‘Alsof jij je niet goed zou kunnen verdedigen als het erop aankomt,’ spot Bianca. ‘Lust je koffie, thee of iets anders?’

‘Ik zie dat je thee aan het zetten bent...’

‘Ha, je kijkt net niet verachtelijk. Een vrouwendrankje, hè? Maar koffie kun je krijgen, hoor. Lekker sterk?’

‘Je bent een vrouw naar mijn hart. Graag koffie, ja. En een beetje sterk mag wel.’

‘Ik dacht dat Jo een vrouw naar je hart was.’

‘Ja. Die heeft de eerste en unieke plek. Jij past ergens in een hoekje.’

‘Nou zeg...’ Bianca kijkt beledigd. ‘En moet ik daar blij mee zijn?’

‘Natuurlijk. Welke zwager zegt zoiets tegen zijn schoonzusje?’

‘Schiet op. Ga naar je paarden en je koeien!’

Ze hoort zijn schaterlach nog als hij in de kamer bij Joanneke is.

Het wordt een gezellige avond. Bianca is zo goed niet of ze zet ook een breiwerkje op. Ze wil leren hoe je zo’n leuk vestje in elkaar zet. Jouke kijkt er ongelukkig bij.

‘Dit is toch geen klimaat voor een man. Twee breiende vrouwen...’

‘Zal ik voor jou een trui breien, Jouke?’ vraagt Bianca.

‘Bewaar me! Dan loop ik met grote gaten van de steken die je hebt laten vallen.’

‘Je hebt wel vertrouwen in me, zeg! Nou, graag of niet, hoor. Joanneke heeft er voorlopig geen tijd meer voor. Die moet voor de baby zorgen.’

Joanneke glimlacht en Bianca kijkt er getroffen naar. Zo ziet een aanstaande moeder er dus uit. Glanzende ogen en een zachte glimlach om haar mond. Verwachtingsvol...

‘Weet je dat je mooi zwanger bent, Jo?’ zegt ze opeens zacht.

Joanneke kijkt op, recht in het ernstige gezicht van Bianca.

‘Ik meen het echt, Jo. Er ligt een stille, blijde verwachting op je gezicht. Dat breiwerkje in je handen en dan die dikke buik... Eigenlijk wil ik wel een foto van je maken!’

‘Laat maar,’ zegt Joanneke haastig. ‘Er zijn foto’s genoeg van mij en ik sta er echt niet overal even fraai op.’

‘Het zal wel meevallen,’ zegt Bianca nuchter, terwijl ze een knoop uit de draad trekt. ‘En Jouke, zit niet met verliefde koeienogen naar je vrouw te staren. Daar kan ik niet tegen.’

Bianca schrikt van haar vriendin als ze haar weer terugziet. Simone is nog bleker en de wallen onder haar ogen zijn donkerder dan de laatste keer dat Bianca haar zag.

‘Je bent echt ziek!’ zegt Bianca. ‘Je had niet naar je moeders verjaardag moeten gaan, Siem, en meteen je bed in moeten duiken met een warme kruik.’

‘Dat had ik zeker moeten doen, ja.’ De pijn en de schamperheid in Simones stem ontgaan Bianca. Ze trekt haar vriendin ondertussen mee naar haar slaapkamer.

‘Je bed in. Nu. Ik snap niet dat je nog op zat toen ik thuiskwam. Zal ik iets warms voor je maken?’

Simone schudt haar hoofd. ‘Nee, hoeft niet.’

Bianca kijkt haar vriendin bezorgd aan. Het is alsof Simone iets apathisch over zich heeft. En hoe komt ze aan die blauwe plek aan de zijkant van haar gezicht?

‘Siem... hoe kom je aan die blauwe plek vlak bij je slaap?’

Onwillekeurig legt Simone onmiddellijk haar hand op die plek. ‘Dom van mij,’ zegt ze fluisterend. ‘Ik struikelde en viel tegen de deurpost.’

Bianca vraagt er niet over door. Wil Simone een kruik? Iets te drinken? Niets van dat alles?

‘Prima, Siem. Kruip snel onder je dekbed. Als je iets nodig hebt, geef je maar een gil.’

Bianca laat haar vriendin alleen en loopt peinzend naar de woonkamer.

Die blauwe plek... Zou het waar zijn wat Simone zegt? Het kan natuurlijk van een ongelukkige val zijn. Gek, waarom is zij meteen zo argwanend?

Ziek is ze in ieder geval wel. De griep. In het ziekenhuis zijn al maatregelen getroffen om besmetting tegen te gaan. Dat zal een klus zijn. Als griep eenmaal heerst, is het moeilijk om niet besmet geraakt te worden. Ze hoopt dat zijzelf er vrij van blijft. Morgen moet ze weer werken.

THEA ZOETEMAN- MEULSTEE

Nieuw begin

Een nieuw begin, dat is het voor Bianca en Simone: ze hebben hun opleiding afgerond, hebben een baan gekregen in hetzelfde ziekenhuis en betrekken samen een appartementje daar vlakbij. Maar hoe anders is hun voorgeschiedenis. Bianca is opgegroeid in een warm en hecht gezin. Simone daarentegen verloor al jong haar vader, waarna haar moeder hertrouwde. Haar stiefvader maakte haar het leven meer dan moeilijk. Simone wil niets liever dan dat verleden achter zich laten, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Kán ze nog wel opnieuw beginnen?

Thea Zoeteman won in 2015 de Valentijnprijs met haar roman *De verloren zoon*, die ook in de Citerreeks verscheen. Daarnaast publiceerde ze recentelijk *Zomerbloei* en *Het erfdeel*. Zoeteman is ook bekend als kinderboekenschrijfster.

CITER REEKS

ISBN 978 94 0190 878 8 NUR 344

9 789401 908788

www.citerreeks.nl